

strækning holdes for Familiens egen Skyld. Men for Resten er der ogsaa en Del Mennesker paa Landet, som hverken har Gæs eller Ænder. Man maa heller ikke, naar der anstilles en Sammenligning med Hensyn til den Adgang, Folk har til Hjemmeforsyning, overse, at for Forretninger og handlende i Byerne gælder det, at de forsyner sig fra Butikken, hvor Landbefolkningen maa betale Dagspriserne. Jeg tror derfor, at de nævnte Grunde taler ikke særlig for en Forhøjelse af Børnefradraget i Byernes Favør. Jeg kan henvise til, hvad jeg allerede har sagt, at det er af de Forhold, som ret selvfølgelig maa melde sig i første Række ved en organisk Ændring og Revision som den, Skattelovene i nær Fremtid vil blive gjort til Genstand for. Man maa med samme Ret, synes jeg, som jeg sagde i Fjor, hævde, at det — for at bruge den ærede radikale Ordførers Udtalelse i Betænkningen i Fjor — er en organisk Bestemmelse i Skattelovene, og en Ændring af den vil medføre, at man kommer ind paa Forhandlinger om adskillige andre Ændringer, som i og for sig ogsaa er paakrævede. Derfor maa jeg vedblivende anbefale at udskyde dette Spørgsmaal og at stemme imod de af Mindretallet i den Henseende stillede Ændringsforslag.

Wilmann: Maa jeg sige til den ærede Ordfører for Flertallet (Jensen [Klejs]), at jeg misunder ikke dem, der bor paa Landet, deres Gæs og Kyllinger — jeg tror nok, der er flere paa Landet, der har Raad til at spise den Slags Delikatesser, end i Byerne —, men det var slet ikke den Side af Sagen, jeg vilde ind paa. Jeg gjorde opmærksom paa, at for at være paa lige Levefod paa Land og i By skal der færre Indtægter til paa Landet end i Byerne, det har jeg mange Erfaringer for. Jeg kender Tilfælde, hvor Landmændene i de gode Tider har solgt deres Gaard og ment, at naar de kom ind til Byen, vilde de komme til at leve glimrende derinde; og saa opdagede de, at Pengene var meget mindre værd derinde end ude paa Landet. Adskillige af dem har derfor ogsaa hurtigst muligt søgt ud paa Landet igen. Det, som jeg vilde bevise, var, at Folk paa Landet kom, under lige Vilkaar, under lige Levefod, til at give mindre Indkomstskat end Folk i Byerne, og det har den ærede Ordfører ikke paa nogen Maade afkræftet. Det staar fast. Derfor kunde jeg egentlig ogsaa tænke mig, at den højtærede Finansminister for at opnaa Ligelighed havde imødekommet os noget med Hensyn til

Frdragene og ikke været saa raadvild med Hensyn til, hvor han skulde skaffe Pengene fra. For det første har vi anført, at Pengene kunde skaffes ved en Forhøjelse af hele Ligningsprocenten, men jeg kan ogsaa anvise en anden Maade, hvis den højtærede Finansminister skulde ønske Raad i den Retning, nemlig gennem Ejendomsskylden. Der er ikke noget som helst i Vejen for, at den højtærede Finansminister kunde have sagt: Ja, naar vi ikke nedsætter Promillen fra 2 til 1,1, indvinder vi de 5,4 Mill. Kr. I saa Fald kunde vi have talt om det. Finansministeren kunde naturligvis sige: Ja, men det synes jeg ikke saa godt om, fordi denne høje Ejendomsskyldpromille jo fortrinsvis vilde rømme ude paa Landet og ikke nær saa stærkt inde i Byerne, bl. a. af den Grund, at alle de Ejendomme, som lejes ud, har Huslejenævnet lagt sin Haand paa, og de vil altsaa ikke faa en tilsvarende Forhøjelse. Det er rigtigt nok, men saa udjævner det en lille Smule den Forskel, der er mellem Land og By, som jeg har nævnt med Hensyn til Indkomstbeskatningen, og derved bragte man maaske et retfærdigt Forhold til Veje. Nej, jeg tror, at hvis man fra Flertallets Side virkelig havde Følelse for de Mennesker og ikke blot mente, at det vilde være tilstrækkeligt at give dem Anvisning paa Fremtiden om et Aar eller senere, jeg ved ikke hvornaar, saa vilde man udmærket godt kunne have fundet ud af at forandre dette Lovforslag og fundet et Sted, hvorfra man kunde skaffe det samme Skattebeløb i Stedet. Det hele drejer sig jo om 14 Mill. Kr., og naar vi har set den Opfindsomhed, som Finansministre har, naar det drejer sig om at finde Midler til at skaffe flere Penge, saa nærer jeg ikke nogen som helst Tvivl om, at de vil kunne skaffes. I den Retning tror jeg aldeles ikke, at den nuværende højtærede Finansminister har mindre Evne end tidligere Finansministre. Hvis man virkelig vil komme de Mennesker til Hjælp, havde man nok fundet disse 14 Millioner et eller andet Sted.

For øvrigt takker jeg den højtærede Finansminister for, at han har forøget Fradraget i Ejendomsskylden fra 2 800 Kr. til 4 500 Kr. Det er jeg ham meget taknemmelig for. Jeg mener, at det netop er et Skridt i den rigtige Retning, men det er jo et Fradrag, der er nogenlunde analogt med det Forslag til Fradrag, vi har stillet vedrørende Formue- og Indkomstskatten. Maa jeg for Resten i denne Forbindelse sige, at jeg havde ønsket, at Kommunerne havde faaet Adgang til ogsaa at forhøje Fradraget